

Όσιος Ιωσήφ για Γέροντα Ιωσήφ Βατοπαιδινό: «Είναι πλήρης Χάριτος και εργάτης υπακοής»

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Η μοναχική του κουρά

Εκεί στα σπήλαια της Μικράς Αγίας Άννης ο νεαρός μοναχός Σωφρόνιος [αργότερα [Γέροντας Ιωσήφ Βατοπαιδινός](#)] απέδειξε στον Γέροντά του [στον άγιο Ιωσήφ Ησυχαστή] ότι είναι γνήσιος μαθητής του, όλος αυτοθυσία, υπακοή, ταπείνωση και αγάπη, με το πνεύμα της ησυχίας και της αγνότητας, όλος προσευχή, με μετάνοια και καρδιά συντετριμμένη, λουσμένος στην θεία Χάρη.

Βίωνε έντονα το μυστήριο της μοναχικής ζωής και ήταν έτοιμος να δεχτεί και την μοναχική του κουρά σε μεγαλόσχημο, κατά την οποία θα έπαιρνε δηλαδή το μέγα και Αγγελικό Σχήμα.

Δεν χρειάστηκε περισσότερο από έναν χρόνο ασκητικής παραμονής στην Μικρά Αγία Άννα, ώστε να αποφασίσει ο μεγάλος Γέροντας Ιωσήφ για την ευλογημένη

στιγμή του μυστηρίου. Εξάλλου ο π. Σωφρόνιος είχε ήδη αγωνιστεί επιτυχώς σχεδόν δέκα χρόνια στην Μονή Σταυροβουνίου. Το Σάββατο του Λαζάρου του 1948 έγινε η κουρά του.

Ο μεγάλος Γέροντας είχε αποφασίσει να δώσει στον νεόκουρο το όνομά του, αλλά αντιμετώπισε μία κατά τα φαινόμενα εύλογη κρίση των άλλων μελών της συνοδίας:

«Δεν είναι ωραίο πράγμα να βγάλεις το όνομά σου» του είπαν.

Και ο πάντοτε ταπεινός ησυχαστής, για να διατηρήσει την ειρήνη και την αγάπη, τους είπε:

«Νάναι εύλογημένο. Να βάλουμε κλήρο τότε».

Τα άλλα ονόματα που προτάθηκαν ήταν Λάζαρος και Γεώργιος. Και ο κλήρος έπεσε στο όνομα Ιωσήφ. Έτσι ο πατήρ Σωφρόνιος έλαβε το όνομα του Γέροντός του, ως ιδιαίτερη τιμή και ευλογία, αφού επιθυμούσε να τον μιμείται κατά πάντα.

Κατά την μαρτυρία του ιδίου του μεγάλου Γέροντος Ιωσήφ ο νεόκουρος υπήρχε «πλήρης Χάριτος», καθώς ήταν «εργάτης υπακοής».

Την κουρά τέλεσε ως εφημέριος ο παπα-Εφραίμ ο Κατουνακιώτης. Μετά την κοίμηση του Οσίου Πατρός Ιωσήφ του Ησυχαστού, ο παπα-Εφραίμ ήταν πλέον ο πνευματικός του Γέροντός μας Ιωσήφ και άρρητη πνευματική αγάπη συνέδεσε τους δύο αγωνιστές, αφού είχαν την ίδια πνευματική πατρότητα και σκέπη.

Μετά την κουρά του Γέροντός μας έγραφε σχετικά στην ανεψιά του μοναχή Βρυαίνη ο μακάριος Γέροντας Ιωσήφ ο Ησυχαστής: «Άγιον Όρος, τη 10 Ιουνίου 1948.

Το ηγαπημένον μου τέκνον, τα σπλάχνα μου της ψυχής, η αγαθή μου και καλλίστη Βρυαίνη συν πάση τη αγία και ιερά συναυλία. Ευχόμεθα πάσαι να είστε καλά...

Τεκνίον, προ ημερών έλαβον την επιστολήν σου της 23 Μαΐου και είδον τα εν αυτή, αλλά επειδή τώρα η νύκτα είναι μικρή, αργότερα σου έδωσα τήνδε την απάντησιν...

Ο νέος μοναχός και ημέτερος εν Χριστώ αδελφός έγινε το Σάββατον του Λαζάρου, μόλις ήλθαν τα σχήματα. Και επειδή έχομεν πολλήν αλληλογραφίαν και ο πατήρ Αθανάσιος μέλλει να ησυχάση διαπαντός, τον ονομάσαμεν και αυτόν χάριν της συστάσεως, Ιωσήφ. Είναι δε πλήρης Χάριτος και εργάτης υπακοής και σας εύχεται καθώς μου ζητείς»*.

Ο Γέροντάς μας Ιωσήφ με πολύ ακρίβεια προσπαθούσε να μιμηθεί κατά δύναμη τον

Γέροντά του. Προτίμησε να παραμείνει απλός μοναχός, όπως και ο Γέροντάς του, παρ' όλο που πολλές φορές προέκυπτε ανάγκη να χειροτονηθεί ιερέας, είτε στην αρχή για να διακονήσει στις ανάγκες της συνοδίας, είτε αργότερα.

Γιατί ο μεν μακαριστός Οικουμενικός Πατριάρχης Δημήτριος του πρότεινε εγγράφως να γίνει ιερεύς, για να αναλάβει την ηγουμενία της Ιεράς Μονής Κουτλουμουσίου, ο δε νυν Αρχιεπίσκοπος Κύπρου, τότε ως Μητροπολίτης Πάφου [Χρυσόστομος Β'], τον είχε καλέσει στην Κύπρο, προκειμένου να βοηθηθεί πνευματικά το νησί και ο ίδιος επέμενε να χειροτονηθεί ιερέας ο Γέροντας.

Του έλεγε:

«Γέροντα, πρέπει να γίνεις ιερέας. Δεν μπορείς να προσφέρεις σαν μοναχός».

Και ο Γέροντας απάντησε:

«Ακούστε Πανιερώτατε. Αν με πιέσετε ακόμα λίγο να χειροτονηθώ, θα πάρω τα πράγματά μου και θα φύγω. Σας παρακαλώ δεν θέλω να γίνω κληρικός. Εγώ δεν έγινα τον καιρό που ήταν ο Γέροντάς μου. Θα γίνω τώρα»;

Του είχε προτείνει και ο Γέροντάς του Ιωσήφ να γίνει κληρικός, και τότε τον είχε παρακαλέσει:

«Γέροντα, εγώ θέλω να μιμηθώ εσένα, θέλω να ζήσω όπως είσαι εσύ, όπως μου έδωσες το όνομά σου, θα ακολουθήσω και την ζωή σου. Δεν θέλω να αναλάβω το λειτούργημα της ιερωσύνης».

Πίστευε πάντοτε ότι η ζωή του θα ήταν όμοια με την ζωή του Γέροντός του. Για λόγους ασκητικούς, για λόγους ταπεινοφροσύνης απέφυγε την ιερωσύνη, την οποία, αν δεχόταν, θα μπορούσε να γίνει Ηγούμενος σε δύο Ιερές Μονές του Αγίου Όρους, όπως αργότερα η πρόνοια του Θεού οδήγησε τα πράγματα.

* Γέροντος Ιωσήφ Ησυχαστού, Ανέκδοτη επιστολή, (Αρχείο Ι.Μ. Μονής Βατοπαιδίου).

Από το βιβλίο του Αρχιμ. Εφραίμ Βατοπαιδινού, «Γέρων Ιωσήφ Βατοπαιδινός (1.7.1921 – 1.7.2009)», έκδοση Ιερά Μεγίστη Μονή Βατοπαιδίου.

(Επιμέλεια: Στέλιος Κούκος / Πηγή: pemptousia.gr)